

TUẦN 1:

Truyện: Thánh Gióng

Vào đời vua Hùng thứ sáu, giặc Ân sang xâm lược nước ta. Chúng vô cùng tàn bạo, đi đến đâu là đốt phá, chém giết đến đấy. Vua Hùng sai sứ giả đi khắp mọi nơi tìm người tài giỏi ra đánh giặc cứu nước.

Thừa ấy, ở làng Phù Đổng, có bà mẹ sinh được một bé trai kháu khỉnh. Bà đặt tên con là Gióng. Nhưng lạ thay, Gióng đã lên ba tuổi mà chẳng biết nói, biết cười, đặt đâu nằm đấy.

Một hôm, sứ giả về làng bắc loa kêu gọi, Gióng bỗng ngồi bật dậy và nói với mẹ:

-Mẹ ơi ! Mẹ ra mời sứ giả vào đây cho con !

Mẹ Gióng thấy con ngồi dậy được, nói được thì ngạc nhiên quá, cứ đứng sững sờ nhìn con. Mãi sau, bà mới chạy ra mời sứ giả vào. Khi sứ giả vào, Gióng nói:

-Sứ giả hãy mau về tâu với nhà vua đúc cho ta một con ngựa sắt, một chiếc gậy sắt, một áo giáp sắt và một cái nón sắt để ta đi đánh giặc !

Sứ giả đi rồi, Gióng bảo mẹ thổi cơm cho ăn. Mẹ Gióng thổi cơm, rồi cả làng thổi cơm, bao nhiêu cơm Gióng ăn cũng hết. Gióng ăn xong, vươn vai đứng dậy và trở thành một tráng sĩ cao lớn và khỏe mạnh.

Khi ấy các lò rèn trong nước ngày đêm đúc ngựa, rèn gậy, nón và áo giáp cho Gióng. Chẳng bao lâu, mọi thứ đã được đúc xong. Hàng ngàn quân lính hò nhau khiêng những thứ đó đến nhà Gióng.

Gióng mặc áo sắt, đội nón sắt, cầm gậy sắt và nhảy phốc lên lưng ngựa. Ngựa sắt hí vang, phun ra lửa. Gióng từ biệt mẹ và bà con dân làng rồi phóng ngựa như bay ra trận. Hàng ngàn trai tráng rầm rập theo Gióng đi đánh giặc Ân

Gióng thúc ngựa phi thẳng vào đám giặc. Gậy sắt vung lên như ánh chớp đánh xuống đầu giặc, ngựa sắt phun lửa thiêu lũ giặc thành tro. Chẳng may, trong lúc đánh giặc, gậy sắt bị gãy, Gióng bèn nhổ những bụi tre dọc hai bên đường làm vũ khí đánh giặc. Giặc Ân hoảng sợ, thua chạy tan tác.

Đánh tan giặc Ân đoàn quân thắng trận trở về. Gióng cưỡi ngựa qua làng Phù Đổng, dừng chân ở núi Sóc Sơn, quay lại nhìn bốn phía quê hương, vái tạ mẹ già, rồi cả người lẫn ngựa từ từ bay lên trời.

Đời sau, để nhớ ơn Ông Gióng đánh giặc giữ nước, nhân dân ta đã lập đền thờ ông Gióng

Hát: Quê hương tươi đẹp

Quê hương em biết bao tươi đẹp
Đồng lúa xanh núi rừng ngàn cây
Khi mùa xuân thắm tươi đang trở về
Ngàn lời ca vui mừng chào đón
Thiết tha tình quê hương.

TUẦN 2:

Thơ: Hà Nội

Hà Nội có chong chóng
Cứ tự quay trong nhà
Không cần trời thổi gió
Không cần bạn chạy xa

Hà Nội có nhiều hoa
Bó từng chùm cẩn thận
Mấy chú vào mua hoa
Tươi cười ra mặt trận

Hà Nội có Hồ Gươm
Nước xanh như pha mực
Bên hồ ngọn Tháp Bút
Viết thơ lên trời cao

Hà Nội có nhiều hào
Bụng súng đầy những đạn
Và có nhiều búp bê
Bóng tròn cho các bạn

Hà Nội có tàu điện
Đi về cứ leng keng
Người xuống và người lên
Người nào trông cũng đẹp

Mấy năm giặc bắn phá
Ba Đình vẫn xanh cây
Trắng vàng chùa Một Cột
Phủ Tây Hồ hoa bay...

Hát: Yêu Hà Nội

yêu Hà Nội cháu yêu Hà Nội, yêu mẹ cha yêu mái nhà thân thiết, bạn bè vui cô giáo, hiền nơi đây có nhiều người cháu yêu. yêu bờ hồ có Tháp Rùa xinh, sông Hồng reo cho bốn mùa tươi thắm, vào trong lăng thăm Bác Hồ nơi đây có bao nhiêu người mến yêu.

Truyện: Sự tích Hồ Gươm

Ngày xưa, giặc Minh sang xâm lược nước ta. Chúng đốt nhà, cướp của, giết người khiến nhân dân ta vô cùng khổ cực.

Thừa ấy, ở nước ta có ông Lê Lợi, thấy giặc Minh sang cướp nước ta, lại giết hại cả nhân dân ta thì vô cùng căm giận, bèn đứng lên chiêu mộ binh sĩ để đánh đuổi chúng.

Năm ấy, sau một trận đánh lớn, Lê Lợi đem quân về trú tại một làng nhỏ ở ven sông. Nhân lúc rỗi rãi, mấy người lính của Lê Lợi rủ nhau đi đánh cá ở một khúc sông sâu. Vừa thả một lúc, họ thấy mặt nước xao động. Đoán là có cá to mắc lưới, họ liền kéo lưới lên thì thấy trong lưới có một thanh gươm chuôi nạm ngọc rất đẹp. Một người lính lên tiếng:

-Không biết thanh gươm quý này là của ai nhỉ ?

Người lính vừa dứt lời thì có tiếng nói ở dưới sông vọng lên:

-Thanh gươm đó là của ta.Ta cho Lê Lợi mượn để giết giặc Minh. Các người hãy mang thanh gươm đó về dâng cho Lê Lợi.

Nghe thấy tiếng nói lạ, mấy người lính sợ hãi nhìn nhau. Người lính lớn tuổi nhất hỏi:

-Nhưng người là ai ? Xin cho chúng tôi biết để chúng tôi còn về thưa lại với chủ tướng Lê Lợi.

Giọng nói lúc nãy lại từ mặt sông vọng lên, lần này rành rọt hơn:

-Ta là Long Quân. Lưỡi gươm ấy là gươm thần, ta cho Lê Lợi mượn để giết giặc Minh. Các người hãy mang thanh gươm đó về dâng cho Lê Lợi.

Từ khi có thanh gươm thần, nghĩa quân Lê Lợi càng đánh càng mạnh, giặc Minh thua chạy tơi bời. Nhiều trận, quân giặc chết như rạ. Về sau, giặc Minh sợ quá, cả tướng lẫn quân phải kéo nhau ra xin đầu hàng. Nghĩa quân Lê Lợi đại thắng, Lê Lợi lên ngôi vua, nhân dân ta được sống thanh bình, yên vui.

Một năm sau, nhân ngày trời trong gió mát. Lê Lợi cùng các quan đi thuyền dạo chơi trên hồ Tả Vọng. Khi thuyền nhà vua vừa đến giữa hồ thì bỗng có một con rùa vàng rất to từ dưới nước nhô lên, hướng về phía thuyền nhà vua. Rùa vàng gật đầu ba cái chào vua Lê Lợi rồi nói:

-Xin nhà vua trả gươm cho Long quân.

Thoạt nghe Rùa vàng đòi gươm, Lê Lợi rất ngạc nhiên, nhưng sau nhớ lại thanh gươm mấy người lính đã dâng cho mình dạo nọ, Lê Lợi mới hiểu ra. Ông liền rút thanh gươm đeo bên mình ra khỏi vỏ. Thì lạ thay thanh gươm rời khỏi tay nhà vua, bay vụt về phía Rùa vàng. Nhanh như cắt Rùa vàng há miệng đón lấy thanh gươm, gật đầu chào vua Lê Lợi rồi lặn xuống nước.

Từ đó, để tỏ lòng ghi nhớ công ơn của Long Quân đã cho mình mượn gươm thần giết giặc, Lê Lợi bèn đổi tên hồ Tả Vọng thành hồ Hoàn Kiếm.

Hoàn Kiếm nghĩa là trả lại gươm. Hồ này còn được gọi là Hồ Gươm.

Tuần 3

Truyện: Niềm vui bất ngờ

Vào một buổi sáng nắng đẹp, cô giáo dẫn các cháu mẫu giáo đi chơi vườn Bách thảo.

Đường đến vườn Bách thảo đi qua Phủ Chủ tịch là nơi Bác Hồ sống và làm việc. Qua nhà Bác, các cháu thích lắm. Cháu nào cũng sung sướng reo lên:

-Nhà Bác Hồ !

-Nhà Bác Hồ đẹp quá !

-Cô ơi ! Cho chúng cháu vào thăm Bác Hồ đi !

Nơi đây vốn yên tĩnh, nay trở nên ồn ào vì mấy chục cháu nhỏ. Đồng chí công an vội ra nói với cô giáo:

-Cô giáo cho các cháu sang bên kia đường cho có trật tự !

Cô giáo tập hợp các cháu lại. Nhưng các cháu cứ ríu rít xin cô đứng lại để xem nhà Bác:

-Cô cho chúng cháu xem một tí nữa thôi, cô ạ !

-Bác Hồ đâu hả cô ?

-Sao chúng cháu không được vào thăm Bác Hồ ?

Các cháu hỏi mỗi lúc một nhiều khiến cô giáo lúng túng. Bỗng cánh cổng Phủ Chủ tịch từ từ mở. Một đồng chí cán bộ vui vẻ nói với đồng chí công an và cô giáo cho các cháu vào. Cô giáo sung sướng hồi hộp dẫn các cháu đi theo hàng đôi vào.

-A! Bác Hồ ! Bác Hồ !

Một cháu nhỏ reo lên. Tất cả các cháu như bầy chim non bay nhanh về phía Bác. Những miệng hồng nhỏ nhắn, xinh xắn cất lên những lời chào đáng yêu:

-Chúng cháu chào Bác ạ ! Cháu cháu chào Bác ạ !

Bác Hồ hiền từ, giản dị trong bộ áo bà ba, chân đi đôi dép cao su, tươi cười đón các cháu. Bác hỏi:

-Các cháu có ngoan không ?

-Thưa Bác, có ạ ! –Tất cả các cháu đồng thanh trả lời

-Bây giờ các cháu thích gì nào ?

-Thưa Bác chúng cháu thích vào thăm nhà Bác ạ !

-Chúng cháu thích thăm vườn của Bác ạ !

Bác dắt tay hai cháu nhỏ nhất, còn các cháu xúm xít theo Bác ra vườn. Bác vừa đi vừa chỉ cho các cháu xem những cây Bác đã trồng, xem hai cây vú sữa Miền nam và thăm ao cá Bác nuôi. Các cháu ríu rít đi quanh Bác Hồ. Bác dặn các cháu phải ngoan ngoãn, giữ gìn vệ sinh sạch sẽ và vâng lời cô giáo.

Các cháu lắng nghe Bác nói, muốn nghe mãi, muốn ở bên Bác mãi mãi. Nhưng đã đến giờ Bác tiếp khách, cô giáo phải dẫn các cháu ra về. Bác vẫy tay chào, nhìn theo các cháu. Các cháu vừa đi vừa luyến tiếc. Cháu nào cũng ngoảnh lại để cố ngắm Bác thêm một chút nữa.

Thơ: Ảnh Bác

Nhà em treo ảnh Bác Hồ,

Bên trên là một lá cờ đỏ tươi.

Ngày ngày Bác mỉm miệng cười,

Bác nhìn chúng cháu vui chơi trong nhà.

Ngoài sân có mấy con gà,

Ngoài vườn có mấy quả na chín rồi.

Em nghe như Bác dạy lời,

Cháu ơi đừng có chơi bời đâu xa.

Trồng rau quét bếp đuổi gà,

Thấy tàu bay Mỹ nhớ ra hàm ngòi.

Bác lo bao việc trên đời,

Ngày này Bác vẫn mỉm cười với em.

Hát: Như có Bác Hồ

Như có Bác Hồ trong ngày vui đại thắng
Lời Bác nay đã thành chiến thắng huy hoàng.
Ba mươi năm đấu tranh giành toàn vẹn non sông,
Ba mươi năm dân chủ cộng hòa kháng chiến đã thành công.
Việt Nam Hồ Chí Minh.
Việt Nam Hồ Chí Minh.

TUẦN 4:

Thơ: Cánh đồng lúa vàng

Cánh đồng lúa chín
Vàng như thảm nhung
Theo gió nhẹ rung
Làn hương thơm mát.

Cánh đồng bát ngát
Nặng trĩu mùa vàng
Đàn trâu lững thững
Cổng lúa về làng.